

[Gustav Pedersen.]

rede efter den nugældende Ordning almindeligvis betydelig større for de unge, end den er for Familieforsørgere og i Særdeleshed for Forsørgere med Børn. Det er ikke saadan, at der er nogen Risiko for, at det bare bliver almindeligt, at de unge kan komme i Nærheden af $\frac{4}{5}$ -Grænsen. Det ligger endda i de allerfleste Tilfælde saadan, at de end ikke naar $\frac{2}{3}$ -Grænsen, og der har altsaa ikke af denne Grund været Anledning til at skære de unge ekstraordinært haardt ned.

Men ydermere er det saadan, at Antallet af unge Arbejdere, der faar Arbejdsløshedsunderstøttelse, i Virkeligheden er forholdsvist ringe. Jeg har Tallene pr. ultimo September 1945. Da var der af 57 507 arbejdsledige kun 5 223, der var under 25 Aar. Naar man saa ydermere tager i Betragtning, at langt de fleste af de unge Arbejdere har meget korte Arbejdsløshedsperioder, hvis de bliver arbejdsløse — det kan konstateres, og det vil den højtærede Minister kunne faa bekræftet gennem de Tal, som Arbejdsløshedskasserne kan stille til Raadighed — skulde der i Virkeligheden slet ikke være nogen Rimelighed i Paastanden om, at de unge hellere vil gaa arbejdsløse og faa Understøttelse end søge det Arbejde, der er at faa.

Jeg kan nævne fra den Kasse, jeg selv repræsenterer, og som jo ikke er en helt lille Kasse, idet der er 55 000 Medlemmer, at der er der i alt 441 arbejdsløse under 25 Aar, hvoraf de fleste med meget korte Arbejdsløshedsperioder. Der er vel ingen, der med nogen Ret kan paastaa, at der heri ligger noget, der bare ligner en Tendens til, at de unge ikke vil arbejde. Jeg tør endda hævde, at der netop inden for denne Kasse er særdeles mange unge, fordi det er et forholdsvist ungt Fag.

Derfor er det ogsaa urimeligt, at man gør Forskellen saa stor henholdsvis for Forsørgere med Børn og Forsørgere uden Børn og mellem Forsørgere og Ikke-Forsørgere. Grænserne er nu engang ikke saa skarpe, som visse Mennesker tror, og hvis man i øvrigt vilde gøre Forskellen større, havde det i hvert Fald været mere tiltalende, om det var sket paa en anden Maade, nemlig ved at forhøje Satserne for dem, der har de mange Børn, fremfor at skære ned paa de andre, der i hvert Fald ikke har for meget i Forvejen.

Jeg nævner ogsaa, at Lovforslaget betyder et haardt økonomisk Pres for Arbejdsløshedskasserne. Det har været saadan hidtil, at de 20 pCt., der blev lagt paa Dag-

pengene, refunderede Staten fuldt ud. De 20 Øres Forhøjelse af Børnetillægget blev ligeledes refunderet af Staten. Nu derimod, ved Omordningen, skal de Forhøjelser, der kommer paa Dagpengene, betales af Kasserne selv, og jeg tror, jeg har Lov til at sige, at Kasserne Kontingenter ligger paa en saadan Højde, at det under de nuværende Forhold vil være uheldigt at komme med Forslag om Kontingentforhøjelse. Endvidere kan vi regne med, at Kasserne faar haardt Brug for de Midler, de har samlet sammen i de Perioder, hvor Arbejdsløsheden ikke har været for høj.

Saa gives der ganske vist til de Kasser, der har 18 pCt. ledige eller derover, 70 pCt. af de ekstra Beløb, der skal udbetales, men jeg gør opmærksom paa, at en Kasse behøver med de nuværende Satser ikke at have 18 pCt. ledige for at komme i økonomiske Vanskeligheder.

Det er karakteristisk, at til Trods for, at man lægger Resten af Vanskelighederne over paa de 5 Mill. Kr., som særlig er til Raadighed, saa er dette Beløb ikke blevet forhøjet.

Jeg vil gerne understrege, at det rimelige vilde være, man lod den Ordning, der nu er gældende, og som ganske vist er gennemført med Henblik paa Overgangsvanskelighederne, gælde, indtil man kan sige: nu er vi over de Vanskeligheder, som Overgangstiden forudsatte. Ganske vist er der ikke kommet saa mange arbejdsløse, som man havde frygtet, men det gør det jo ikke lettere for dem, der er blevet arbejdsløse; derimod bliver det i alt Fald lettere for Staten at klare Forpligtelserne, for de finansielle Virkninger er jo ikke blevet saa ondartede, som de vilde være blevet, hvis man havde faaet den Arbejdsløshed, man frygtede, og som maaske for visse af Partierne var medvirkende til, at de støttede Gennemførelsen af den nugældende Ordning. En uændret Forlængelse vil ogsaa lette Kasserne Arbejde betydeligt, for det er ikke saa ligetil for Arbejdsløshedskasserne og deres Afdelinger at foretage det Ekstraarbejde, som er nødvendigt ved den Omregning af Satser, der skal finde Sted ved Gennemførelsen af denne Række nye Principper og ved Overgangsvanskeligheder, som heller ikke bliver lette at administrere.

Der er f. Eks. en Overgangsbestemmelse, gaaende ud paa, at Familieforsørgere med Børn kan bevare de nugældende Dagpenge indtil 1. April, men hvis en saadan Familieforsøger faar 5 Ugers Arbejde, er han, naar de 5 Ugers Arbejde er forbi, paa ny arbejdsløs og skal gaa ned i Dagpenge,